

Nr 7.

Av herr Nilsson i Varuträsk, om ändring av gällande grunder för statsbidrag till anordnande av allmänna samlingslokaler.

Riksdagens beslut om anslag för byggande av samlingslokaler har överallt hälsats med tillfredsställelse. Denna tillfredsställelse torde dock med säkerhet hava varit störst bland landsbygdens befolkning.

I ock med att man kunde erhålla hjälp med uppförande av samlingslokaler räknade man med att ungdomen skulle börja trivas bättre ock att därigenom en kraftig nedgång skulle ske i ungdomens flykt från landsbygden.

Den vantrivsel, som ungdomen på landsbygden hittills känt, har nog med största säkerhet uppkommit därigenom att man icke där kunnat bjuda förströelser i den utsträckning som den moderna ungdomen fordrar, och man räknade med en utjämning mellan stad och landsbygd, i och med att samlingslokaler skulle kunna börja uppföras i större utsträckning än vad förut varit fallet.

Riksdagens mening med beslutet om statsbidrag var också säkert den, att man därigenom skulle skapa större trivsel på landsbygden.

Bidragsprocenten för enskilda sammanslutningar kan dock f. n. utgå med högst 50 procent av byggnadskostnaden, och detta kommer att visa sig vara alldeles för låg bidragsprocent för att landsbygden mera allmänt skulle kunna nyttiggöra sig bidraget. I många byar har redan igångsatts kraftig propaganda för byggande, vilket resulterat i att kostnadsberäkningar anskaffats jämte ritningar, men vid en överblick härav har man funnit, att skuldsättningen blir alltför stor, och det hela får förfalla. I städer och andra tätorter, t. ex. industrisamhällen, där mycket folk kan komma samman och där man genom att ofta anordna biograf, dans och andra tillställningar kan möjligen erhålla en någorlunda god nettobehållning, kan bidragsprocenten vara tillräcklig, men på landsbygden med dess glest befolkade orter blir dock förhållandet annorlunda. Här kan man aldrig räkna med någon större nettobehållning, utan vid de offentliga tillställningar, som där anordnas, måste beräknas en förhållandevis fåtalig publik, och det netto som eventuellt uppstår kommer i de flesta fall helt att åtgå till driftskostnaderna, och ingenting blir över till att täcka den skuld som uppstår vid byggandet av lokalen.

Det är klart att när man på landsbygden vid kostnadsberäkningen för uppförande av samlingslokal kommer till sådant resultat, så avskräckes man från att bygga.

Visserligen är ortsbefolkningen beredd att göra frivilliga insatser, men även dessa komma att visa sig otillräckliga i de flesta fall.

En högre bidragsprocent från statens sida är därför nödvändig om på landsbygden skall kunna uppföras samlingslokaler i ett sådant antal, att man i nämnvärd utsträckning kan tala om att landsbygdens ungdom beretts möjligheter till mera förströelser och därigenom också till ökad trivsel.

Undertecknad får därför i anledning av vad här ovan anförts hemställa, att riksdagen måtte besluta.

att statens bidrag till byggande av samlingslokaler skall utgå med högst 75 procent av kostnaden, varvid hänsyn bör tagas till de ekonomiska omständigheterna på den ort, där byggandet av samlingslokal skall ske.

Stockholm den 15 januari 1945.

Magnus Nilsson,
Varuträsk.